

Matussek

Foto: Wikipedia

Matthias Matussek

immers alles onderuit. We leven op wandelende duinen. De grond zakt weg, niemand is nog dogmatisch zeker, niemand weet meer precies wat nu telt en wat niet. Er bestaat een grote geloofsonzekerheid, die door de verklaring van de theologen (Memorandum) verder opgestookt wordt. Dan is het goed dat de Heilige Vader tegelijk een groot geleerde én een groot theoloog is die piketpaaltjes slaat en de wegen opnieuw rechtmaakt."

Die aanpak raadt Matussek de hele hiërarchie van de Kerk aan. "De bisschoppen kunnen het meest winnen als ze een heldere positie betrekken. Wanneer ze uit angst voor de publieke opinie beginnen te buigen en te hervormen, zijn het opportunisten. Daar zullen de media pas echt geen respect voor opbrengen. De media hebben respect voor wie staat voor zijn zaak en overtuigingen. Iemand als aartsbisschop Dyba werd voor elke andere talkshow uitgenodigd. Waarom? Omdat de mediamensen wisten dat hij geen compromissen sloot, zich niet aan de stemming aanpast, maar zegt wat hij te zeggen heeft. Dat is interessant. Vanuit mediaoptiek is zo'n gedrag veel slimmer dan allerlei gemompel over dialoog." x

**'Er wordt uit alle monden
op ons gevuurd. Maar
natuurlijk blijf ik katholiek.
Kan niet anders.
Nu pas echt'**

Matthias Matussek, *Das katholische Abenteuer. Eine Provokation*. Uitg. Deutsche Verlags-Anstalt, 358 pp., geb., € 19,99, ISBN 978 3 421 04514 0.

Arabia

Het eerste slachtoffer van de Arabische Lente is er intussen en het is een triest verhaal. Nee, het is niet Libië, Syrië of Jemen. De situatie in die landen is lastig genoeg, maar de bal rolt nog. Het eerste meer definitieve slachtoffer is Bahrein, het eilandenrijk-

je vlak bij Qatar. Als je me voor de Arabische Lente gevraagd had wat het meest open land in de regio was, zou ik Bahrein gezegd hebben. De sfeer was ontspannen, het uitgaansleven bruisend, de media open, het parlement echt en de koning verlicht. Vrouwen – vaak in westerse kleding – speelden een opvallende rol. Financiële instellingen waren 's lands ruggengraat.

De ironie is dat Bahrein de omgekeerde weg gegaan is van wat de Arabische Lente geacht wordt te zijn: een overgang van politiestaat naar democratie. Het staatje is keihard geraakt in zijn achilleshiel. Meer dan 70 procent van de bevolking is sjiïet maar de 30 procent soennieten had de touwtjes in handen. Natuurlijk rommelde het al lang, maar de hoop was steeds dat de mix van koninklijke wijsheid, openheid en democratie voor oplossingen kon zorgen. De kroonprins, die alle belang heeft bij een levensvatbare staat, heeft tijdens de onrustperiode geprobeerd een akkoord te bereiken over hervormingen. De sjiïeten dachten echter dat, net als in Egypte, het zittende regime verjaagd kon worden. De soennieten raakten vervolgens in een staat van paranoia, en de rest is geschiedenis. De opstand werd bruut neergeslagen en in één dag werd Bahrein een nare politiestaat die de meerderheid hard onderdrukt. Vervolgens verkocht het land zijn ziel aan de Saoedi's – altijd een slecht idee – die een invasiemacht organiseerden om de sjiïeten onder de knoet te houden. Nu is alle hoop vervlogen, al doet de koning hypocriete uitspraken over een nieuwe dialoog. De werkelijkheid is dat koning Hamad de kip met de gouden eieren heeft geslacht: de grote investeringsbedrijven begeven zich rap naar de uitgang. De koning heeft zijn eigen graf gegraven.

Intussen hebben de rijke Golfmonarchieën, verenigd in de GCC, de arme koninklijke broeders in Jordanië en het verre Marokko uitgenodigd lid te worden van de GCC. De nachtmerrie van de vorsten in de Golf is dat de val van één Arabische monarchie een fataal domino-effect zal hebben. Dus zijn ze bereid de koninklijke paupers lid te maken en met veel geld te ondersteunen. Wat ze niet lijken te zien is dat de zwakste koninklijke schakel in feite Bahrein is. De rechtvaardiging van een monarchie is dat ze verenigt. In Bahrein is dat voorgoed een illusie.

Observator

